

Politiken modtog i går

FEJL OG FAKTA

I FAKTABOKSEN 'På ski' på side 8 i Vi Rejser lørdag 27. september stod, at man ikke kan veksle til bulgarske lev hjemmefra. Det passer ikke. De fleste banker og vekselkontorer kan klare den sag.

DER VAR DESVÆRRE faldet et par linjer ud af Niels I. Meyers debatindlæg 'Spild af skattekroner' på side 7 i 2. sektion 29. september. Så her er hans konklusion:

»Det er på høje tid, at Folketingets flertal stopper dette spild af skatteborgernes penge. Resultaterne kan ikke bruges til noget som helst nyttigt. Den danske regering bør i stedet støtte de behjertede forsøg, der gøres i en række FN-institutioner for at begrænse sulten i verden, bekæmpe malaria med konkrete midler og få gang i stabiliseringen af det globale klima«.

FRA SMÅTINGSAFDELINGEN: I nekrologen over Asger Nørgaard Larsen på side 11 i 2. sektion 30. september står, at han sluttede militærtjenesten som premierløjtnant. Den militære rang er premierløjtnant.

I 'Lotto' på side 14 i 1. sektion 28. september var der en fejl. 12 var ikke et af de syv vindertal. Der skulle have stået 13. Vi siger undskyld til dem, der løb forgæves.

HENRIK KAUFHOLZ
Læsernes Redaktør

Politiken korrigerer fejl og misforståelser hurtigst muligt.
Henvendelse med angivelse af dato og side bedes rettet til Læsernes Redaktør.
E-mail: fejl.fakta@pol.dk
Tlf.: 33 47 23 26 mandag til fredag kl. 10.30-12.30 eller til:
Læsernes Redaktør
Politikens redaktion
Rådhuspladsen 37
1785 København V

Fra læserpanelet

Politiken er da også et menighedsblad, skriver Hanne Feldthus (uddrag):

»I weekenden kaldte Anita Bay Bundegaard i en eller anden forbindelse Dagbladet Information for et menighedsblad. Om det er en rammende beskrivelse, skal jeg ikke gøre mig klog på. Dertil kender jeg ikke avisen godt nok. Men det slog mig, at beskrivelsen faktisk passer meget godt på dele af Politiken.

Efter at have læst avisen stort set hver dag i to måneder, hvilket aldrig tidligere er sket i mit liv, føler jeg en vis lettelse over, at det er slut med den daglige dosis fra i morgen, hvor jeg takker af i læserpanelet.

Fra i morgen kan jeg dribble uden om den tilsyneladende endeløse række af artikler om familiesammenføringer (såsom den på dagens forside), hvori avisen både fryder sig over, at landets porte står vidt åbne for indvandring, og at regeringen er i svære vanskeligheder.

Derfor virker det meget menighedsbladsagtigt og rent ud sagt trættende, at Politiken bliver ved med at fremture med sin slet skjulte skadefryd desangående.

Fra i morgen vil jeg vende tilbage til min sporadiske læsning af Politiken, så jeg ikke falder om af en overdosis«.

Læs mere her: <http://blog.politiken.dk/laesernespanelet/2008/09/30/familiesammenfoeringskrisen-er-en-traettende-tabersag/>

52 læserbreve og debatindlæg

Det bedste for alle parter

Når børn under en skilsmisse bliver fanget mellem Mord og Farlig.

SKILSMISSE
ALEXANDER TRISTAN CHIMERA
GYMNASIEELEV

DET ER EN NORMAL ting. Men at vænne sig til tanken om det sker nok aldrig. Al-le, der indblandes og udkældes, har kun i hovedet, at det er så forfærdelig synd for dem. Og det er det da også. Men hvad med alle os andre, der knap nok forstår omfanget af tingene? Vi prøver at se aktivt til, dog uden den store respons fra de to hovedrolleindehavere. Det er som at snakke til to mænd, der lige har været oppe at slå, ingen af parterne har noget særlig positivt at fortælle om deres modstander.

Hvorfor bliver ens forældre sådan? De har jo elsket og æret hinanden i 11 år, en ting, der ellers virker umulig at glemme på tre åndedrag. De har alt for travlt. De ved såmænd godt, at det ikke nytter noget med al den stress, men alligevel tror de, det gør. De skal separe-res, skilles og finde noget nyt i løbet af seks åndedrag, hvis det kan lade sig gøre.

Glemmes der ikke noget eller nogen? To velskabte drenge, der godt ved, at den måske har været gal i lidt for lang tid derhjemme.

De ser på, de prøver at følge med, de får pinefulde oplysninger og kommer til at sige dem videre. Noget man helst skal undgå, for der er kommet to alliancer, den ene hedder Mord, og den anden hedder Farlig. Og begge alliancer har ret. Ifølge dem selv. For dem er det det eneste her på falderebet af deres engang så velfungerende ægteskab, der betyder noget, for er der noget mere fantastisk end at have ret på dette tidspunkt i livet? Tilsyneladende ikke.

DER ER INTET med at kigge sig over skulderen nu. Jeg må kun kigge fremad og må kun tænke negative tanker om begge mine forældre, fars nykronede dronning og for den sags skyld også

Tegning: Anne-Marie Steen Petersen

mors forfærdelige nye karl. Det er vist det, man kalder indoktrinering. Man føler sig som en blanding af en nazist og en kommunist, man kan ikke finde ud af, hvem man skal være, så derfor vælger man to stik modsatte sider. Det kommer der ofte meget forvirring og sjældent noget fornuftigt ud af.

Man bliver sammenkogt af had, og man er kun ni år. Moren græder, faren er ligeglad, de taler ikke sammen i seks

4 læserbreve og debatindlæg handlede om Jens Rohdes udtalelser om Irakkrigen

år, lige ud over på et par kortfattede mail.

Folk og familie siger, at det var det bedste for alle parter med en sådan forandring, men jeg ser kun forværring.

Når intet er positivt i en sag, skal man ikke prøve at finde noget positivt. Når noget er sørgeligt, så er det sørgeligt. Logiske ting. Men de skal altid forderjes, og jubelnarren har altid kommentaren: Se lyst på tingene. Mennesker,

der kigger på udefra, der altid har erindringer fra deres eget liv, og hvordan de som professionelle skilsmissebørn klarede sig igennem tingene uden sved på panden, men selvfølgelig med lidt salte tårer. De kom alle sammen ud som hele og bedre mennesker, end de var i forvejen.

De ting skal nok gå op for dig, men først når forandringen er bedst for alle parter.

Rohde viser vej: Tal nu sandt, Fogh!

IRAKKRIGEN
VILLY SØVNDAL
FORMAND FOR SF

AT FOGHREGERINGEN vildledte befolkningen om masseødelæggelsesvåben forud for Irakkrigen, har længe været en kendt sag blandt almindelige danskere, men modelt til at vedstå sig bedraget har haft trange kår i regeringskredse. Derfor blev jeg så glad, da jeg så, at Jens Rohde erkendte, at løgnen om Iraks masseødelæggelsesvåben var en vigtig del af begrundelsen for dansk krigsdeltagelse.

Men kort var glæden. For Rohde, der er Venstres spidskandidat til Europa-parlamentet, havde kun mod og mandshjerte til at stå ved, hvad han selv havde sagt, i ganske kort tid. Deref-

ter var Rohde blevet »fejlciteret«. Man sidder tilbage med en fornemmelse af, at Rohdes ytringsfrihed har været truet. Det er jo i den slags situationer, når ytringsfriheden er under pres, at vi skal slå ring for at beskytte den truede. Det være hermed gjort.

At regeringen vildledte befolkningen om masseødelæggelsesvåben forud for Irakkrigen, er – med statsministerens ord – ikke noget, jeg tror. Det er noget, jeg ved.

Op til den katastrofale beslutning om at starte krigen i Irak var den offentlige debat præget af regeringens og ikke mindst statsministerens forsøg på at gøde jorden for en dansk krigsdeltagelse. Det skete gennem en systematisk afvisning af de fakta, som FN's våbeninspektører fremlagde. Og gennem en

helt overdrevet fremstilling af Saddam Hussein som en militær trussel. Ikke bare mod sine egne landsmænd eller nabolandene. Men også mod Vesten – herunder Danmark.

HVAD SAGDE Fogh til det danske Folketing i 2003 forbindelse med beslutningen om at sende unge danske soldater af sted til en blodig krig i Irak? Jo, han sagde blandt andet: at Saddam Hussein havde åbenlyse terrorforbindelser – noget, som allerede dengang blev betragtet som et falsum af alle med forstand på den slags.

Fogh sagde også, at Saddam Hussein ikke havde redegjort for sine masseødelæggelsesvåben, hvilket allerede på det tidspunkt var en sandhed med modifikation. Faktisk bad våbeninspektø-

rerne om ekstra arbejdstid, så de kunne få de sidste ting på plads. Men de blev afbrudt i deres arbejde af krigen.

Og endelig sagde Fogh, at Irak udgjorde en trussel med sine langtrækende missiler og risikoen for, at Saddam Hussein snart ville råde over atomvåben. Det sidste var en notorisk løgn – afvist fra alle sider af våbeninspektører, internationale forskere, amerikansk militær osv. Og påstået handel med uran viste sig også at være opdigtet.

Beviserne 'holdt ikke i byretten', sådan som Per Stig Møller ellers krævede det. I stedet sagde Fogh, at han var overbevist om, at Saddam Hussein »råder over masseødelæggelsesvåben og ønsker at fremstille dem«. Og i Folketinget sagde Fogh om miltbrand og nervegas: »Vi ved, han har det«.

Motorveje er forældede – her er en intelligent trafikløsning til Frederikssund

TRAFIKPLANLÆGNING

HANS HENRIK SAMUELSEN
FREELANCE-GEOGRAF

EN TUR I BIL PÅ den nuværende Frederikssundsvej i myldretiden er en problemfyldt oplevelse, og der kan ikke være nogen tvivl om, at der skal findes en løsning på trængselsproblemerne. Vejdirektoratet peger på en ny motorvej gennem smukke grønne landskaber.

Men er det virkelig en motorvej, Danmark som kommende klimavært har brug for? Generelt set er trafikken ikke bare et problem, der skal løses – det er et stigende problem!

En motorvej er normalt ensbetydende med mere trafik, og mere trafik er ensbetydende med et større energiforbrug. Energiforbruget står pga. en presserende klimaproblematik over for større udfordringer og omstruktureringer. Det er altså noget, vi skal tage alvorligt, og her er det vigtigt at holde for øje, at nutidens infrastrukturbeslutninger hænger sammen med fremtidens CO₂-udledning.

En ensidig fokusering på vejbyggeri

I dag hersker en stor misforståelse – at de forskellige trafikformer skal konkurrere med hinanden

kan ikke løse trafikproblemerne. Los Angeles er altid et blændende eksempel, idet indbyggerne stadig holder i kø, selv om halvdelen af byen består af vej. Lad os derfor finde på noget mere intelligent!

Der er mange områder inden for miljøteknologi, hvor vi kan vise verden, hvorledes fremtiden bør se ud. Lad os derfor lige gennemtænke trafikudviklingen på

hjemmebanen og det potentiale, Danmark har for at demonstrere, hvordan fremtidig byudvikling kan se ud.

Frederikssundsfingeren skal være en demonstration af bæredygtige og avancerede trafikløsninger. Hvad ville der ske, hvis man på det vigtige klimatopmøde i 2009 sendte et signal om at beholde de unikke grønne arealer og se bort fra den enkle og alligevel utilstrækkelige motorvejsløsning?

Det handler om at ville inspirere udlandet til bæredygtig infrastruktur og byudvikling. Vi ved, hvilken rivende udvikling den tredje verden står overfor, og vi ved, hvor fatalt det vil være, hvis denne enorme befolkningsmængde følger de samme udviklingstrin og fejltagelser som os.

TÆNK PÅ strækningen mellem København og Frederikssund som det sted, hvor effekten af fem minutters-drift på S-linjen demonstreres; hvor nyanlagte letbaner (sporvogne) forbinder Herlev og Nørrebro og industrikvartererne i Ballerup; hvor hyppige pendlerbusser forbin-

der landsbyerne med S-toget og intelligent trafikstyring sikrer en smidig, sikker og mere miljøvenlig bilkørsel. Og selvfølgelig kædes det hele sammen på tværs med den letbane mellem Ishøj og Lyngby-Taarbæk, alle har ventet på i årtier.

Det er klart, at vi i fremtiden ikke kommer udenom, at nogen har brug for at køre i bil, men vi behøver ikke ligefrem at opfordre til det ved at bygge en ny motorvej.

Frederikssundsfingeren er et område i udvikling. Nybyggeri er fulgt med S-togets fremmarch og den intelligente løsning er at holde fast i et sådant stationsnærhedsprincip. Jo mere befolkningen er spredt, desto mere energi bruges der. Alle er enige om, at det giver god mening, at mennesker transporteres sammen – de mangler bare en reel mulighed.

I dag hersker en stor misforståelse – at de forskellige trafikformer skal konkurrere med hinanden. Det er fint med konkurrerende busser, men vellykket trafikplanlægning koordineres bedst med én trafikplanmyndighed, der samordner de

forskellige trafikformer, så de passer sammen til fordel for brugerne.

I dag ligger fokus på forskellige styrelser, direktorater, selskaber og virksomheder, der enten taler for lidt sammen eller er i direkte konkurrence med hinanden. I et demonstratorium vil det være muligt at lægge fokus på det, trafikken i virkeligheden er, nemlig et samarbejde, og i fællesskab finde ud af, hvad der fungerer.

VEJDIREKTORATET har foreslået en motorvej, og her lader det til, at ingen tør tænke de store internationale tanker, der giver prestige, fremtidige arbejdspladser og en fornuftig gennemtænkt udvikling. Da ingen nuværende vej kan forvandles til motorvej, og ingen byer på strækningen mod Frederikssund er interesserede i at få gennemskåret deres by af en larmende motorvej, har Vejdirektoratet foreslået, at de grønne områder omdannes til asfalt.

Deres eget ordvalg er en 'åben land-løsning', og det kan ikke være længere fra miljøministerens seneste udmelding om »at få bredt de bæredygtige tanker ud på

Principløs Vestager

RADIKAL POLITIK

JON GAARSMAND
MEDLEM AF DET RADIKALE VENSTRE

VED DET Radikale Venstres landsmøde talte Margrethe Vestager længe om fremtiden, desværre brugte hun ikke mange kræfter på efterrationalisering. De katastrofale valgresultater, politiske flip-flop og Simon Emil Ammitzbølls kritik af den radikale linje under valgkampen blev på det pinligste tiet ihjel af den radikale gruppeformand.

Det Radikale Venstre har altid været kendetegnet ved, at der var højt til loftet – debatten trivedes. Men der er sket et skift. Pludselig er det ikke længere i orden at rejse kritik af ledelsen, heller ikke når den er velbegrundet.

Som delegeret ved landsmødet spurgte jeg fra talerstolen Margrethe Vestager: Hvordan kan det være, at vi i Det Radikale Venstre midt under valgkampen fraveg vores modstand mod 24-års reglen? Den er svær at forklare for os menige medlemmer. Hun undlod at svare på mit spørgsmål.

I stedet kunne jeg på tv høre en sang fra de varme lande om, at Det Radikale Venstre ikke stiller 'ultimative krav'. Men R har ikke stillet 'ultimative krav' siden Marianne Jelveds tid. Hvad Margrethe Vestager opgav under valgkampen, var ikke et ultimativt krav, men en hjørnesten i den radikale politik.

Vestagers tale på landsmødet handlede om, at partiet skal være et både-og-parti. Men hendes ageren under valgkampen og siden hen har kun vist partiet som et hverken-eller-parti. Nu kan vi hverken samarbejde med de borgerlige i Folketinget eller holde på vores principper.

Jeg tror ikke, at Det Radikale Venstres bedste position er i en SR-regering. I stedet kan vi lære af Dansk Folkepartis succes. Magten er ikke strengt forbundet med ministerposter, men med den parlamentariske situation. Det Radikale Venstre har alle tiders chance for at arbejde hen over midten, imens vi er loyale over for partiets vigtigste principper.

Nu var Jens Rohde jo ikke hvem som helst dengang i 2003. Han var politisk ordfører for Venstre på gerningstidspunktet. Derfor er hans udsagn interessante – og jeg ville ønske, at resten af VKO havde mod og ærlighed nok i livet til at erkende, hvad det var for et spil, de spillede dengang. USA's daværende udenrigsminister, Colin Powell, har åbent og ærligt erkendt, at det, han fremlagde i FN, var lodret forkert og en skamplet på hans karriere. Gad vide, hvornår regeringen herhjemme lægger kortene på bordet?

Sandheden er vel, at Jens Rohde blot har sagt det, vi alle ved. Men fordi Rohde er Rohde, klæber sagen nu endnu tættere til den danske statsminister, der sendte Danmark i en ulovlig krig – tilmed på en løgn.

OG MENS vi snakker om klimaet, må vi ikke glemme, at det i sidste ende handler om naturgrundlaget. En motorvej er en degradering af naturgrundlaget – altså en decideret forringelse af vigtige grundvandsmagasiner, moser, rekreative områder og på vejen til Frederikssund et potentielt storkereservat.

Alt sammen er til gavn for nuværende og fremtidige generationer og helt i tråd med regeringens målsætning, så hvorfor overhovedet overveje at fjerne det og derved forringe omgivelserne.

Det ville være fantastisk, hvis Danmark i forbindelse med klimakonferencen i 2009 kunne vise resten af verden en fremsynet gennemarbejdet og koordineret trafikplan, der både er til gavn for klima, mennesker og miljø.